

kunnet sættes i værk. Og hvis – jeg gentager: hvis – FN's Sikkerhedsråd træffer en beslutning om at afvæbne Irak for at opretholde international fred og sikkerhed, så følger det faktisk af FN-Pagtens artikel 48, at alle medlemmer af FN også har en forpligtelse til at bidrage. Det bør også gælde for Danmark, for vi har en grundlæggende og stor interesse i en international retsorden med FN som den centrale myndighed.

Derfor kan en vis forberedelse være påkrævet. Jeg håber ikke, vi får brug for det, men vi kan ikke støtte Enhedslistens forslag, som det ligger her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Som det fremgår af forslaget, er der ikke noget i det, vi har lagt frem, der ville forhindre, at et flertal i Folketinget besluttede at forberede for den sags skyld alle de krige, som de måtte ønske.

Det eneste, vi foreslår, er, at man får det vedtaget i Folketingssalen efter en åben diskussion, hvor befolkningen kan følge med, og hvor vi så bl.a. i en mere struktureret form kunne have den diskussion, vi har haft her, på baggrund af et substansmæssigt oplæg af udenrigsministeren, som vi ikke fik her, fordi det netop ikke er det, der er på dagsordenen.

Jamen, bliver der så indvendt, det er jo nødvendigt med forberedelse her og nu. Det er klart, at hvis man mener, det er nødvendigt, skal man selvfølgelig få et flertal for det og efter vores mening i Folketingssalen. Men det ændrer ikke efter vores opfattelse ved fem grundlæggende ting:

For det første har forberedelserne til en krig i Irak i Danmark konkret været i gang siden november, og det vil sige, at der har været mere end tid nok til, at man kunne få det debatteret og godkendt i Folketingssalen. Der har været mere end tid nok, så det tidsmæssige argument holder ikke.

For det andet er det altså et valg, hvad det er, man forbereder. Der er i hvert fald tre oplagte ting at forberede i forbindelse med det, der sker i Irak i øjeblikket. Der er krigen, hvis man mener, at den skal være der. Der er at afhjælpe den humanitære situation, som er, som det er kommet frem og hr. Villy Søvndal har sagt, meget alvorlig og hurtigt kan blive endnu mere alvorlig.

Og der er at forberede tiden efter Saddam Hussein.

Det, der er det tankevækkende i de her diskussioner, og det, der aldrig rigtigt kommer frem, når de rullende kameraer kører foran Det Udenrigspolitiske Nævn, er, at der er en ensidig forberedelse af krigen. Der er bevilget nogle penge til det humanitære, javel, men hvad det andet angår, er der ikke nogen systematisk og ordentlig forberedelse heller ikke fra den danske regerings side, og det er efter vores opfattelse meget kritisabelt. Krigen bliver forberedt, men ikke de andre vigtige ting.

For det tredje mener vi, det er vigtigt, at diskussionen kommer her i Folketinget for at undgå den ålirusituation, som vi altid har, hvor man først går i gang med forberedelserne helt frem til den yderste frontlinje. Hvis der så er nogen, når soldaterne er stillet op og de skal have ordre til at skyde, der siger, at de ikke vil være med, så siger man: Der kommer et hul i fronten, og det er I ansvarlige for. Nu er vi kommet så langt, så nu bliver vi nødt til at være med.

Kl. 17.55

Det mener jeg er en helt forkert argumentation. Lad os tage diskussionen både nu og så på det tidspunkt. Selv om jeg erkender, at man ikke er grundlovmæssig forpligtet til det, så lad os tage diskussionen både når man beslutter forberedelsen, og når man beslutter at gå i gang, hvis man beslutter at gå i gang.

For det fjerde ønsker vi den her debat, fordi vi frygter en banalisering af krigen, hvor krigsforberedelser bare er noget, som foregår, som besluttet bag lukkede døre, og uden at der argumenteres i en helhed. Det bliver, ligesom vi står på krigsfoed. Man kan høre på de argumenter, som bliver brugt rundtomkring i verden, at den tone, der åbenbart skal til at herske, er, at vi lige som forbereder os på krig og løser problemer ved hjælp af krig.

Der er jo masser af diktatorer. Hvem kommer efter Irak? Der kommer formentlig Nordkorea eller Saudi-Arabien eller Pakistan, eller hvem ved jeg. Der er masser af lande – der er Israel – som har masseødelæggelsesvåben, og som ikke overholder FN's resolutioner. Er løsningen på alle de her ting krigen? Vi skal passe på med en banalisering af krigen.

For det femte ønsker vi denne her debat, fordi vi er meget nervøse for et resultat, der f.eks. kommer til at se ud som følger: En intervention af nogle, sikkert gjort i den bedste mening; et Tyrkiet, der har besat en del af Nordirak; et Isra-